

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ,
ΣΤΗ ΣΦΑΓΗ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΜΟΝΟΠΛΕΥΡΟ ΠΟΛΕΜΟ ΤΗΣ ΕΕ
ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ**

*«Είμαστε έτοιμοι να τα κάνουμε όλα Κούγκι για την εξυπηρέτηση των εθνικών συμφερόντων»
Αντιστράτηγος ε.α. και βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας, Μάρτιος 2021*

Στις 5 Δεκεμβρίου ο υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών, Κώστας Χατζηδάκης, μίλησε με απόλυτη σαφήνεια σε τηλεοπτική εκπομπή: η μείωση του ΦΠΑ στα είδη πρώτης ανάγκης δεν είναι εφικτή για δυο βασικούς λόγους: πρώτον, το γενικό οικονομικό περιβάλλον είναι ναρκοθετημένο από την εξυπηρέτηση του υπέρογκου κρατικού χρέους (δηλ. κατά κύριο λόγο στην αποπληρωμή των δανείων από τους μηχανισμούς της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως το EFSF και ο ESM) και δεύτερον, γιατί πρέπει να δοθεί προτεραιότητα στην πολεμική προπαρασκευή του ελληνικού κράτους και την ενίσχυση της “άμυνας” της χώρας, καθώς: «Οι φρεγάτες, τα αεροπλάνα, στοιχίζουν, από κάπου πρέπει να βρεθούν». Με δυο λόγια: ο πόλεμος μεταφέρεται στα ράφια των σούπερ μάρκετ. Οι βασικές κοινωνικές ανάγκες πρέπει να θυσιαστούν στο βωμό των σχεδιασμών γεωπολιτικής αναβάθμισης του ελληνικού κράτους, που ως μεσίτης της αστικής τάξης επιχειρεί να αποσπάσει προσόδους από τη μοιρασιά της λείας του ιμπεριαλιστικού πολέμου (στο βαθμό που του αναλογεί, βέβαια, και όχι στο βαθμό που ενδεχομένως θα επιθυμούσε). Η κούρσα εξοπλισμών που έχει ξεκινήσει εδώ και χρόνια είναι απόλυτα ενδεικτική. Μόνο για το 2022 η Ελλάδα ήταν πρώτη σε στρατιωτικές δαπάνες στις χώρες του NATO, αφού σπατάλησε το 3,54% του ΑΕΠ της, ξεπερνώντας ακόμα και τις ΗΠΑ (κάτι που βέβαια αποτυπώνει το σχετικό και όχι το απόλυτο μέγεθος των στρατιωτικών δαπανών). Ένα ακόμα ενδεικτικό στοιχείο για την απόπειρα ενδυνάμωσης του πεδίου στρατιωτικής ισχύος του ελληνικού κράτους είναι πως οι εξοπλιστικές δαπάνες αντιπροσωπεύουν το 45,3% των συνολικών αμυντικών δαπανών της Ελλάδας, που είναι το δεύτερο υψηλότερο ποσοστό μετά την Ουγγαρία (48%). Αυτή η υποτίμηση των κοινωνικών αναγκών έναντι των δαπανών πολεμικής προετοιμασίας αναμένεται να οξυνθεί ακόμα περισσότερο μετά την απόφαση του ecofin για εξαίρεση των αμυντικών δαπανών από το έλλειμμα του ελληνικού κράτους (δηλαδή, χαλάρωση της δημοσιονομικής πειθαρχίας ΜΟΝΟ για τις στρατιωτικές δαπάνες).

Μετά τη φάρσα της υποτιθέμενης “πολυπαραγοντικής εξωτερικής πολιτικής” που πούλησε η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ στους πρώτους μήνες της διακυβέρνησής του, το ελληνικό κράτος ευθυγράμμισε πλήρως την εξωτερική του πολιτική με τις επιδιώξεις του NATO και της ΕΕ, μετατρέποντο σε μια απέραντη στρατιωτική βάση, σε πολεμικό ορμητήριο και προκεχωρημένο φυλάκιο του ευρωατλαντικού ιμπεριαλισμού. Γιατί το κράτος έχει συνέχεια, όπως έλεγαν οι ίδιοι. Το βασικό αφήγημα του ελληνικού κράτους είναι ότι αποτελεί προπύργιο σταθερότητας στην περιοχή, αξιόπιστος πυλώνας για τη νότια πτέρυγα του NATO και κόμβος ασφάλειας σε ένα τόξο γενικευμένης γεωπολιτικής αναταραχής. Κι η χάραξη αυτής της πολιτικής αποτελεί μια σταθερά του ελληνικού κράτους που δεν διαταράσσεται από τις εναλλαγές των κυβερνήσεων. Όπως έγραφαν οι ελληνικές ένοπλες δυνάμεις το 2014 στη “Λευκή Βίβλο” τους: «Η Ελλάδα παίζει σημαντικό ρόλο στο περιφερειακό και διεθνές σύστημα ασφαλείας, με ακλόνητη φιλοδοξία να γίνει ένας οδηγός σταθερότητας στην ευρύτερη περιοχή της Νοτιοανατολικής Ευρώπης. Προκειμένου να πετύχει στο δύσκολο αυτό έργο, η χώρα μας διατηρεί (...) εξαιρετικά σημαντικές εγκαταστάσεις και διευκολύνσεις που δίνουν ένα μοναδικό πλεονέκτημα για μια πιθανή ανάπτυξη αεροπορικών και ναυτικών δυνάμεων των συμμάχων στην ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής. Το στοιχείο αυτό είναι ζωτικής σημασίας για την ανάπτυξη και υποστήριξη των πολυεθνικών προσπαθειών (...) Όπως καταδεικνύει η περίπτωση της Λιβύης, έχουμε δημιουργήσει

μια εμπειριστατωμένη και πολύπλευρη δομή υποστηρικτικής δύναμης, ώστε να ευθυγραμμίζεται με τις αντίστοιχες επιχειρησιακές και εκπαιδευτικές απαιτήσεις του NATO».

Βάσει αυτής της στρατηγικής το ελληνικό κράτος έχει συμμετάσχει σε δεκάδες αποστολές στο εξωτερικό, στο πλαίσιο των συμβατικών της υποχρεώσεων προς το NATO και την ΕΕ. Ας μην ξεχνάμε πως βασικός όρος για την παράλληλη ένταξη της Ελλάδας και της Τουρκίας στο NATO ήταν η συμμετοχή των δυο κρατών στο εκστρατευτικό σώμα των ΗΠΑ στον πόλεμο της Κορέας (1950 – 1953). Η ένταξη στο NATO ήταν μονόδρομος για το ελληνικό κράτος. Ή, όπως το έθεσε ο Νικόλαος Πλαστήρας: «Δεν πρέπει να γίνεται λόγος, ότι η Ελλάς ημπορεί να ακολουθήση άλλην πολιτικήν». Και κάποιες δεκαετίες πριν, απαραίτητη προϋπόθεση για τον προσπορισμό γεωπολιτικών προσόδων στον απόηχο του Α Παγκόσμιου Πολέμου ήταν η συμμετοχή του ελληνικού κράτους στην συμμαχική εισβολή στην Ουκρανία το 1919, με σκοπό την καταστολή της επανάστασης. Τι δουλειά έχει ο ελληνικός στρατός στην Ουκρανία και την Κορέα; “Αντανακλαστική επιρροή”, λέγεται στην κυνική γλώσσα της διπλωματίας.

Σήμερα, σύμφωνα με τα στοιχεία του ΓΕΕΘΑ οι ελληνικές ένοπλες δυνάμεις έχουν συμμετοχή σε 13 συμμαχικές αποστολές στο εξωτερικό: “ENDURING FREEDOM” (Ιράκ, Ινδικός), “SEA GUARDIAN” (Μεσόγειος), “Δραστηριότητα NATO στο Αιγαίο για την αντιμετώπιση της Μεταναστευτικής Κρίσης” (Συμμετοχή SNMG-2), Δύναμη Κοσσόβου (KFOR)/ (Επιχείρηση) “JOINT ENTERPRISE”, “NMI” (Ιράκ), “EMASoH /AGENOR” (Στενά Ορμούζ), “Σύνδεσμος Βελιγράδι”, “ALTHEA” (Βοσνία), “EUTM MALI”, “EUTM SOMALIA”, “ATALANTA” (Κέρας της Αφρικής), “EUNAVFOR MED” (Μεσόγειος) και “UNIFIL” (Λίβανος). Σε αυτές τις αποστολές πρέπει να προσθέσουμε και τη συμμετοχή ελληνικής φρεγάτας στην επιχείρηση “Prosperity Guardian” στην Ερυθρά Θάλασσα.

Όπως βλέπουμε, λοιπόν, διαψεύδεται πλήρως στην πράξη η βασική ρητορική για την κούρσα εξοπλισμών του ελληνικού κράτους, πως δήθεν γίνεται για την προστασία της “αμυνόμενης” Ελλάδας απέναντι στην “τουρκική επιθετικότητα”. Άλλωστε, ο αστικός ανταγωνισμός Ελλάδας και Τουρκίας πραγματοποιείται εντός συμμαχικού πλαισίου, καθώς και οι δυο χώρες είναι μέλη του NATO, ενώ η Τουρκία επιδιώκει την ενεργοποίηση εκ νέου των ενταξιακών διαδικασιών στην ΕΕ, που έχουν παγώσει τα τελευταία χρόνια. Στο πλαίσιο αυτό, η σύγκρουση του ελληνικού και του τουρκικού κράτους οροθετείται κατά κύριο λόγο από τον διαιτητικό ρόλο των ΗΠΑ, που είναι και ο βασικός τους προμηθευτής οπλικών συστημάτων. Ωστόσο, όταν οι αέναες “διαπραγματεύσεις” παίρνουν στρατιωτική μορφή μέσω της εκατέρωθεν συσσώρευσης στρατιωτικών δυνάμεων στο Αιγαίο, όπως έγινε το καλοκαίρι του 2020, τότε δεν μπορεί να αποκλειστεί και το ενδεχόμενο “ατυχήματος” και άμεσης στρατιωτικής εμπλοκής (ευρείας ή περιορισμένης κλίμακας).

Η ΒΑΘΥΤΕΡΗ ΕΜΠΛΟΚΗ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΝΟΧΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΣΤΗ ΣΦΑΓΗ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΥ ΛΑΟΥ

Είναι προφανές πως οι βάσεις και οι στρατιωτικές εγκαταστάσεις της πολεμικής μηχανής του NATO που βρίσκονται διάσπαρτες στο ελληνικό έδαφος δεν είναι απλά διακοσμητικές. Έχουν χρησιμοποιηθεί πολλάκις σε πολεμικές εξορμήσεις και πυραυλικές επιθέσεις, όπως στο Ιράκ, τη Γιουγκοσλαβία, τη Συρία κλπ. Ταυτόχρονα, ολοένα και πυκνώνουν τα σενάρια για επανεγκατάσταση πυρηνικών όπλων στο έδαφος της Ελλάδας, καθώς το ελληνικό κράτος βλέπει αυτή τη πιθανότητα ως «παράθυρο ευκαιρίας» για την ενίσχυση του ρόλου της χώρας μέσα στο NATO και την απόκτηση στρατηγικών πλεονεκτημάτων. Η Ελλάδα, κατά το παρελθόν, υπήρξε μία από τις επτά Νατοϊκές χώρες που είχαν φιλοξενήσει αμερικανικές πυρηνικές κεφαλές στη βάση του Αράξου μέχρι τη δεκαετία του 1990, στο πλαίσιο του νατοϊκού “καταμερισμού βαρών”. Ο Άραξος

ήδη διαθέτει την κατάλληλη υποδομή για την επανεγκατάσταση πυρηνικών, ενώ ήδη συζητιέται και η ανάλογη χρήση της Σούδας, όπου υπάρχει δυνατότητα φιλοξενίας στρατηγικών βομβαρδιστικών (τύπου B2 Spirit), όπως και πυρηνικών υποβρυχίων.

Η τυχοδιωκτική αυτή πολιτική γίνεται ολοένα πιο επικίνδυνη σε ένα περιβάλλον κρίσης, διαρκούς ρευστότητας, αστάθειας, γεωπολιτικών ανακατατάξεων, όξυνση των αντιθέσεων και επαναπροσδιορισμού των συμμαχιών και των ανταγωνισμών. Σε ένα περιβάλλον όπου οι «θερμές» και «ψυχρές» περιφερειακές συγκρούσεις διαρκώς πυκνώνουν και το ενδεχόμενο της γενίκευσης του ιμπεριαλιστικού πολέμου είναι διαρκώς ορατό. Άμεσα ορατός είναι και ο κίνδυνος πυρηνικής ανάφλεξης. Το παράδειγμα της άμεσης και πολύπλευρης σύγκρουσης (η στρατιωτική πλευρά του πολέμου είναι η μια του μόνο όψη) ανάμεσα σε ΕΕ/ NATO και Ρωσία στο έδαφος της Ουκρανίας είναι ενδεικτικό της επικινδυνότητας της όξυνσης των ανταγωνισμών στο ιμπεριαλιστικό / καπιταλιστικό σύστημα.

Από την αρχή του πολέμου στην Ουκρανία το ελληνικό κράτος επέλεξε το δρόμο της βαθιάς του εμπλοκής. Όχι, βέβαια, για “ηθικούς λόγους”, όπως όπως διατείνεται η κυβέρνηση. Η βαθιά εμπλοκή στον πόλεμο είναι η φυσική συνέχεια της στρατηγικής επιλογής πρόσδεσης στο άρμα του ευρωατλαντικού ιμπεριαλισμού και είναι απόλυτα προσαρμοσμένη και ευθυγραμμισμένη με την “Αρχιτεκτονική Ασφάλειας” των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ για διπλή ανάσχεση της ρωσικής και κινεζικής επιρροής. Κι αυτό δεν αφορά μόνο την παρούσα κυβέρνηση, αλλά το σύνολο των κυβερνήσεων, “αριστερών” και δεξιών, νεοφιλελεύθερων και σοσιαλδημοκρατικών. Άλλωστε, ακόμα και επί ΣΥΡΙΖΑ υπήρχε ενεργός συμμετοχή της Ελλάδας σε ασκήσεις γεωστρατηγικής περικύκλωσης της Ρωσίας, ενώ βάθυνε ακόμα περισσότερο τη συμμαχία με το Ισραήλ, στο πλαίσιο του λεγόμενου σχήματος 3 + 1 (Ελλάδα – Κύπρος – Ισραήλ, υπό την σκέπη των ΗΠΑ). Ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν αυτός που στήριξε λυσσασμένα τους ευρωατλαντικούς ενεργειακούς σχεδιασμούς, επιλέγοντας το κράτος - απαρτχάιντ του Ισραήλ ως στρατηγικό εταίρο (όπως ο σχεδιασμός για τον East Med). Η σημερινή εμπλοκή της Ελλάδας στη σφαγή του παλαιστινιακού λαού, λοιπόν, δεν είναι τίποτε άλλο παρά φυσική συνέχεια αυτής της φιλοπόλεμης και τυχοδιωκτικής στρατηγικής επιλογής.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο η σημερινή ελληνική κυβέρνηση έχει δώσει γη και ύδωρ ώστε να στρωθεί το έδαφος της σφαγής. Η φρεγάτα “Νικηφόρος Φωκάς” (που αντικατέστησε τη φρεγάτα “Ψαράς”) συνοδεύει αεροπλανοφόρο που στηρίζει την επίθεση στους Παλαιστινίους (υπό την ομπρέλα της επιχείρησης Standing NATO Maritime Group Two-SNMG 2), ενώ και άλλα πολεμικά πλοία βρίσκονται σε κατάσταση ετοιμότητας για κάθε ενδεχόμενο εμπλοκής. Η Σούδα χρησιμοποιείται για υπηρεσίες logistics στα πλοία του Πολεμικού Ναυτικού των ΗΠΑ που επιχειρούν στην περιοχή, ενώ αμερικανικά κατασκοπευτικά αεροπλάνα απογειώνονται συνεχώς για παροχή πληροφοριών στις ένοπλες δυνάμεις του Ισραήλ και των ΗΠΑ. Το στρατιωτικό αεροδρόμιο της Ελευσίνας έχει παραχωρηθεί για τους σκοπούς του Αμερικάνικου Στρατού, ενώ στις 21 Δεκεμβρίου ο υπουργός “Αμυνας”, Νίκος Δένδιας, ανακοίνωσε την οριστική απόφαση της κυβέρνησης για συμμετοχή φρεγάτας του ελληνικού Πολεμικού Ναυτικού στην επιχείρηση Prosperity Guardian, υπό τη σκέπη των ΗΠΑ. Η επιχείρηση στρέφεται εναντίον των σιτών ανταρτών Χούθι στην Υεμένη και ουσιαστικός σκοπός της είναι η προστασία της ναυσιπλοΐας των Ισραηλινών πλοίων στην Ερυθρά Θάλασσα, τα οποία δέχονται επιθέσεις από τους Χούθι ως “αντίποινα” για τη σφαγή στη Γάζα. Αυτή η απόφαση σηματοδοτεί την αμεσότερη και πιο ενεργή συμμετοχή του ελληνικού κράτους στο αιματοκύλισμα του Παλαιστινιακού λαού.

Ας μην ξεχνάμε πως Ελλάδα και Ισραήλ έχουν και έντονη στρατιωτική συνεργασία, ενώ ο ισραηλινός στρατός διενεργεί ασκήσεις με πραγματικά πυρά σε ελληνικό έδαφος, όπως έγινε τον Ιούνιο του 2012 όταν το ελληνικό κράτος παραχώρησε για τον σκοπό αυτό τις βραχονησίδες

Καράβια σε ισραηλινά αεροσκάφη να διεξάγουν τέτοιου είδους στρατιωτική άσκηση. Στις 15 Μαρτίου 2023 υπεγράφη στο Τελ Αβίβ το Πρόγραμμα Αμυντικής Συνεργασίας Ελλάδας – Ισραήλ (Defence Cooperation Program). Σύμφωνα με το ΓΕΕΘΑ, η συμφωνία περιλαμβάνει 58 δραστηριότητες για το 2023 εκ των οποίων 25 στρατιωτικές ασκήσεις, 15 εκπαιδεύσεις και 18 λοιπές δράσεις που θα λάβουν χώρα και στις δυο χώρες, και αφορούν μεταξύ άλλων σε:

- Συμμετοχή σε διακλαδικές ασκήσεις, όπως και σε αντίστοιχες των επιμέρους Κλάδων των Ενόπλων Δυνάμεων.
- Συνεκπαιδεύσεις Ειδικών Δυνάμεων – Δυνάμεων Ειδικών Επιχειρήσεων.
- Συμμετοχή εκπαιδευομένων σε εθνικές – διακλαδικές σχολές και πολυεθνικά σχολεία, καθώς και σε σεμινάρια.
- Επιτελικές συναντήσεις και συνομιλίες σε θέματα αμοιβαίου ενδιαφέροντος.
- Συνεκπαιδεύσεις σε αντικείμενα Διαχείρισης Κρίσεων, Ηλεκτρονικού Πολέμου, καθώς και Έρευνας και Διάσωσης.

Την ίδια ημέρα υπεγράφη και το Κοινό Σχέδιο Δράσης των ενόπλων δυνάμεων Ελλάδας – Κύπρου - Ισραήλ για το έτος 2023, που περιλαμβάνει: συμμετοχή μέσω και προσωπικού σε κοινές και εθνικές ασκήσεις, συνεργασία στον τομέα της κυβερνοάμυνας, συνεργασία στον τομέα της Στρατιωτικής Αστυνομίας (Military Police – MP), συνεκπαιδεύσεις Ειδικών Δυνάμεων– Δυνάμεων Ειδικών Επιχειρήσεων και επιτελικές συναντήσεις και συνομιλίες σε θέματα αμοιβαίου ενδιαφέροντος.

Στις 9 Αυγούστου του 2023, δυο μήνες πριν ξεκινήσει η σφαγή στη Γάζα, οι υπουργοί “Άμυνας” της Ελλάδας και του Ισραήλ, Νίκος Δένδιας και Γιοάβ Γκαλάντ, συναντώντουσαν στο Τελ Αβίβ για μια επί της αρχής συμφωνία συνεργασίας στον τομέα Έρευνας και Ανάπτυξης (R&D) των πολεμικών βιομηχανιών των δυο χωρών. Ο Δένδιας τότε δήλωνε πως το Ισραήλ είναι για την Ελλάδα προτιμώμενος εταίρος για λόγους αμυντικούς και για λόγους στρατηγικούς.

Το ελληνικό κράτος, λοιπόν, δεν είναι “πηγή σταθερότητας” και “όαση ειρήνης” όπως αυτοδιαφημίζεται. Έχει πάρει θέση μάχης και είναι συνένοχο με τους μακελάρηδες, έχει τα χέρια του βουτηγμένα στο αίμα του παλαιστινιακού λαού. Η συνάντηση Μητσοτάκη Νετανιάχου στην Ιερουσαλήμ στις 23 Οκτωβρίου και η ρητή από μέρους της ελληνικής πλευράς δέσμευση για άνευ όρων ουσιαστικά –πέρα από κάποιες εύπεπτες διατυπώσεις- στήριξη «του δικαιώματος αυτοάμυνας του Ισραήλ απέναντι στην τρομοκρατία» αυτό ακριβώς επιβεβαιώνει.

Εμείς από τη θέση μας οφείλουμε να στήσουμε αναχώματα αντίστασης ενάντια στην ολοένα και βαθύτερη εμπλοκή του ελληνικού κράτους στην εν εξελίξει εθνοκάθαρση και να στείλουμε δυναμικό μήνυμα αλληλεγγύης στον αγωνιζόμενο Παλαιστινιακό λαό που συνεχίζει να ορθώνει το ανάστημά του ενάντια στο καθεστώς κατοχής και να παραδίδει σε όλους μας μαθήματα αξιοπρέπειας.

Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ – ΦΡΟΥΡΙΟ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

*«Να μην γίνει δια της βίας η Ευρώπη σκουρόχρωμη»
Άννα Διαμαντοπούλου, Νοέμβριος 2023*

Πέρα από τον συμβατικό πόλεμο που όλοι γνωρίζουμε υπάρχει σε εξέλιξη και ένας ακόμα πόλεμος: αυτός που έχει κηρύξει μονόπλευρα η Ευρώπη – Φρούριο εναντίον των μεταναστών. Το έγκλημα της Πύλου δεν είναι το μοναδικό, ούτε το τελευταίο. Η κλιμάκωση της στρατιωτικοποίησης της αντιμεταναστευτικής πολιτικής και οι επιχειρήσεις βίαιης αποτροπής σκορπίζουν το θάνατο στα χερσαία και τα υδάτινα σύνορα της Ευρώπης. Οι χιλιάδες πνιγμοί μεταναστών δεν είναι απλά “δυστυχήματα” που προκαλούνται από το μη αξιόπλοο των σκαφών, αλλά νομοτελειακό αποτέλεσμα της πολιτική αποτροπής της εισόδου “μεταναστευτικών ροών” μέσα από τη διαδικασία στρατιωτικοποίησης και πονοπτικής επιτήρησης των ευρωπαϊκών συνόρων. Αυτή η διαδικασία δημιουργίας ενός high tech πανοπτικού συστήματος στα σύνορα της Ευρώπης συνοδεύεται φυσικά από μια ιδιαίτερα κερδοφόρα οικονομία της επιτήρησης για ένα επιχειρηματικό/ πολιτικό/ μιλιταριστικό σύμπλεγμα, που κάνει μπίζνες πάνω στα νεκρά κορμιά των κολασμένων. Κι αυτή η γιγαντιαία επένδυση της ΕΕ αποδεικνύεται ιδιαίτερα παραγωγική: από το 2014 μέχρι σήμερα έχουν καταγραφεί πάνω από 28.000 νεκροί και αγνοούμενοι μετανάστες στη Μεσόγειο, στα σύνορα με την “πολιτισμένη” Ευρώπη. 2500 είναι νεκροί μόνο φέτος, το 2023. Στην πραγματικότητα, όμως, ο αριθμός των νεκρών είναι ακόμα μεγαλύτερος και δεν θα τον μάθουμε ποτέ, αφού μιλάμε μόνο για τις καταγεγραμμένες περιπτώσεις...

Όπως είναι φυσικό, το ελληνικό κράτος πρωταγωνιστεί σ' αυτόν τον ακήρυχτο και μονόπλευρο πόλεμο. Οι μετανάστες και οι πρόσφυγες, δηλαδή οι άνθρωποι που ξεριζώθηκαν εξ αιτίας της παρεμβατικής πολιτικής της Δύσης, πλέον θεωρούνται “εισβολείς”. Το είδαμε και στα αντιμεταναστευτικά πογκρόμ στον Έβρο, όπου επισήμως το ελληνικό κράτος μιλούσε για “υβριδικό πόλεμο”, στοχοποιώντας τους μετανάστες ως “ενεργούμενα του Ερντογάν”. Έτσι, η αντιμεταναστευτική πολιτική ταυτίστηκε με τη φύλαξη των συνόρων από τους “εισβολείς”. Οι μετανάστες, δηλαδή, ορίζονται επισήμως ως εχθρός και στρατιωτικός στόχος του ελληνικού κράτους! Τον Ιούλιο του 2022, κατά τη διάρκεια ψήφισης νόμου που συστηματοποιεί την εφαρμογή της βάρβαρης νομοθεσίας κατά των προσφύγων και μεταναστών, ο τότε Υπουργός Μετανάστευσης και Ασύλου, Νότης Μηταράκης, ήταν σαφέστατος για αυτήν την ταύτιση: «Εμείς φυλάσσουμε τα σύνορά μας και κατ' επέκταση τα σύνορα της ΕΕ». Τη εφαρμογή της απάνθρωπης αυτής πολιτικής την εξέφρασε με μεγαλύτερη σαφήνεια ο σημερινός κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας, Θάνος Πλεύρης: «η φύλαξη των συνόρων δεν μπορεί να υφίσταται αν δεν υπάρχουν απώλειες και για να γίνω κατανοητός, αν δεν υπάρχουν νεκροί! Η φύλαξη των συνόρων έχει νεκρούς! (...) Και όσοι πλέον ζουν εδώ θα έχουν τη λογική των αντικινήτρων. Όταν βρίσκεσαι εδώ όχι κοινωνική παροχή δεν θα έχεις, δεν θα μπορείς να φας, δεν θα μπορείς να πεις, δεν θα μπορείς να πας στο νοσοκομείο. Και θα λες στους άλλους στο Πακιστάν πως εδώ πέρα περνάμε χειρότερα απ' ότι στο Πακιστάν. Αν δεν περνάνε χειρότερα θα έρχονται. Πρέπει να περνάνε χειρότερα! Η κόλαση πρέπει να φαντάζει παράδεισος σε αυτό που θα ζουν εδώ».

Εάν, όμως, οι δολοφονίες των μεταναστών στα σύνορα και η φυλάκισή τους σε σύγχρονα κολαστήρια και στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι το μισό του πολέμου, το άλλο μισό είναι η “ενσωμάτωσή” τους εκεί όπου το κεφάλαιο έχει ανάγκη. Οι μετανάστες μετατρέπονται σε φθηνή καύσιμη ύλη στην καπιταλιστική κρεατομηχανή. Μέσα από τη διαδικασία της παρανομοποίησής τους δημιουργείται μια ακραία υποτιμημένη εργατική τάξη, που χρησιμοποιείται ως μοχλός γενικότερης απαξίωσης της εργασιακής δύναμης. Και με τη νέα “ρύθμιση Καιρίδη” που ψηφίστηκε

τον περασμένο Δεκέμβριο, πλέον και επίσημα ο αριθμός των προσφύγων και των μεταναστών που θα εισέρχονται στη χώρα θα είναι άμεσα εξαρτημένος από τις ανάγκες για εργατικό δυναμικό στην επικράτεια, δηλαδή από τις ανάγκες κερδοφορίας του κεφαλαίου. Ο θεσμικός “αντιρατσισμός” είναι ό,τι περίσσεψε από τις βόμβες. Είναι ένα κομμάτι του πολέμου που έχει κηρύξει το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός εναντίον των φτωχών.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ- ΣΑΒΒΑΤΟ 24 ΦΛΕΒΑΡΗ ΣΤΙΣ 14.00

Δυσήνιος Ίππος (Πάτρα), Ταξική Αντεπίθεση (Αθήνα), Πέλοτο (Ξάνθη),
Συνέλευση Κατάληψης Παλιού Νεκροτομείου (Αλεξανδρούπολη)